

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.” Matei 17,20

Nr. 295 / 12 mai 2019

**ARHIMANDRIT
EMILIANOS
SIMONOPETRITUL**

1934 - 2019

OGLINDA SUFLETULUI CELUILALT

Când sunt cinstit și mă cercetez pe mine însumi, atunci mă văd ca într-o oglindă. Aceasta îmi dă îndrăzneală și dragoste pentru Dumnezeu, dar și încredere. În paralel însă cu oglinda inimii mele, cu conștiința bună, cu trăirile duhovnicești, cu experiența mea duhovnicească, văd ce are în inima lui și altul care este lângă mine. Adică dobândesc harisma discernământului și a străvederii.

Când cineva este afundat în păcat, îi vede pe toți păcătoși și osândește pe toată lumea. Când este răutăcios, viclean, când urăște, atunci suspectează neîncetat de păcate pe ceilalți. Aceasta se întâmplă pentru că propria lui oglindă, care este conștiința lui, este o mare înspumată.

Nu poate să vadă deci nimic altceva la tovarășii săi în afară de umbre. Păcătosul nu poate să-i laude pe ceilalți oameni. „Întreabă-

mă pe mine, dacă vrei să știi cine-i cutare”, îți spune el despre cineva. Și este sigur că nu există om care să nu osândească și să nu critice pe aproapele său și să nu fie muștrat de conștiință. Cine vorbește împotriva altei persoane are un suflet demonic.

Când îți spune: „Ăsta-i mândru, celălalt mânios, altul depravat” înseamnă că el însuși este așa. Și dacă presupunem că acum nu este așa, deoarece legea duhovnicească este în lucrare, va deveni cu siguranță.

În groapa pe care ai săpat-o altuia, vei cădea tu însuși în cele din urmă.

De aici ne dăm seama că omul care scoate pe gură cuvinte de judecată la adresa unei terțe persoane nu e cu putință să aibă nici cea mai mică scânteie de lumină dumnezeiască. Dimpotrivă, este plin de necurăție în suflet. Cel neprihănit, omul curat, nu judecă niciodată pe altul, ci numai pe sine însuși, ca să fie în măsură să urmărească dacă conștiința lui, oglinda inimii sale, este liniștită și diafană.

Așadar, fiindcă persoanele care osândesc, judecă, iscodesc, fac observații, sfătuiesc pe alții au un suflet demonic, Nu vă întovărășiți niciodată cu ele!

Plecați! Spuneți-le: „Iertați-mă, am treabă, nu pot, sunt foarte grăbit!”.

Spuneți-le ce vreți, numai plecați, fiindcă acolo se află un demon și este cu siguranță contagios. Din gura celui alt va intra într-a voastră, ca și gripa. Putem avea încredere numai în gura care grăiește cele bune.

Când am o inimă bună și comuniune cu Dumnezeu, atunci mă bucur, și pot să văd inima celui alt.

Înțeleg că X este bucuros, în timp ce Y are pe cel viclean într-însul, are gânduri, păcate. Văd chiar și copilăria lui, nașterea lui, toate se văd în oglinda inimii mele.

Aceasta este harisma duhovnicească pe care o primește omul curat.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul**, *Sfântul ISIHIE – Cuvânt despre trezvie*, Editura Sfântul Nectarie

---

„ȘI A VENIT LA UCENICI ȘI I-A GĂSIT DORMIND ȘI I-A ZIS LUI PETRU: AȘA, N-AȚI PUTUT UN CEAS SĂ PRIVEGHEAȚI CU MINE!”
- MATEI 26, 40 -

O oră de rugăciune la miezul nopții valorează mai mult decât zece ore de rugăciune în timpul zilei. Dacă nu ne rugăm noaptea, atunci orele și zilele noastre trec fără a aduce vreo roadă. Dormi la

miezul nopții? Atunci viața ta va fi mereu o viață nesigură. Existența ta este paralizată atunci când nu dedici miezul nopții rugăciunii, fiindcă nu primești Duh Sfânt. Dumnezeu cunoaște și recunoaște rugăciunea de la miezul nopții, dar rugăciunea stabilă. Fie că te afli la chilie sau în afara mănăstirii, la miezul nopții trebuie să fii în fața lui Dumnezeu. Să știi că acest timp aparține lui Dumnezeu. Acest moment trebuie dedicat întâlnirii cu Dumnezeu, Care trebuie să devină Dumnezeul tău. Este momentul scării tale [vezi Fac. 28, 12].

La miezul nopții, Biserica priveghează și se luptă cu demonii, pentru că în acel moment aceștia îi ispitesc pe oameni și îi îndeamnă la diverse păcate sau chiar crime. În acest timp cei bolnavi suferă, iar păcătoșii se chinuiesc. În aceste ore, care sunt ore de liniște, Sfântul Duh îl luminează pe om, iar lui Dumnezeu Îi este drag să-I vorbească creatura Sa. Atunci putem deveni învingători.

În aceste ore și sfinții Bisericii noastre se închină și Îl slăvesc pe Dumnezeu Cel înviat. Cât de frumos se vorbește în Evanghelie și în Vechiul Testament, în special în Psalmi, despre Hristos Cel Înviat! În acel moment, Dumnezeu înviază «învingând moartea și izvorând viață». Dacă nu participăm la această întâlnire bisericească, nu vom putea simți compania, nu vom

putea trăi comuniunea vieții bisericești în Hristos.

Așadar, scoală-te și tu cu o oră înainte sau măcar după miezul nopții, așază-te la rugăciune și vei vedea că Dumnezeu este sensibil și ușor de apropiat. De obicei, ne plângem că Dumnezeu este aspru, că nu ne răspunde la rugăciuni. În realitate, Dumnezeu este mai sensibil chiar și decât cea mai sensibilă creatură de pe pământ. Există însă anumite ore când poți să-I vorbești mult mai ușor. De aceea, trebuie să-I înveți «obiceiurile». Unul dintre aceste obiceiuri este faptul că Îi place să vorbească cu oamenii la miezul nopții. Dacă Îi vorbești în acele momente, atunci te va ajuta oricând Îi vei cere ajutorul. Dacă însă nu-L vei căuta în acele momente, atunci vei rămâne neajutorat. Și chiar dacă vei trece prin clipe extrem de fericite sau te vei afla în împrejurări extrem de plăcute sau vei avea gânduri extrem de frumoase, cu toate acestea nu-L vei avea pe Dumnezeu. Căci Dumnezeu în acele momente (la miezul nopții) se arată copiilor Săi și îi mângâie pe sfinții Săi. În acele momente, pe jertfelnicul ceresc se consumă arderea de tot, iar sfinții simt comuniunea cu credincioșii și îi așteaptă să se bucure alături de ei.

Biserica noastră nu a încetat să sublinieze importanța momentului de la miezul nopții. Drept dovadă a

și compus slujba miezonopticii. Cine se roagă la miezul nopții, își face viața ușoară, întrucât milostivul Dumnezeu așteaptă să ne întâlnim și nu ne lasă să obosim degeaba, așa cum credem uneori.

Privegherea ne oferă acel sentiment de bucurie, fiindcă nu reprezintă doar o încordare a năzuințelor noastre, o păcăleală a propriei persoane, ci o întâlnire reală cu Dumnezeu sau cel puțin un foc aprins pe care îl simț, o ardere de tot, o jertfă fără de prihană înaintea lui Dumnezeu. Se pune însă întrebarea: cum trebuie să stăm în fața lui Dumnezeu în timpul privegherii?

Desigur, atunci când suntem pe cale să începem privegherea, ni se face somn, ne cuprinde brusc lenea, necredința, deznădejdea, avem impresia că suntem pierduți, că nu am făcut și nici nu vom face

nimic bun în viață. Acestea sunt sentimentele care ne încearcă atunci când începem să priveghem. De pildă, se poate ca un monah de șaptezeci de ani să nu fi început să-și facă liturghia (canonul), în sensul ascetic al cuvântului, pentru că probabil s-a obișnuit ca mai întâi să doarmă pe săturate și apoi să se scoale la rugăciune. Sau poate că unii cred că canonul este ceva formal: înseamnă să faci patru sute de metanii, să citești puțin și gata. Decât deloc, e bun și atât, măcar îmi amintește de Dumnezeu. Însă nu e suficient. Privegherea trebuie făcută așa cum cere Biserica și așa cum ne este mai de folos în vederea întâlnirii cu Dumnezeu.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul**, *Viața neoptică și nevoițele ascetice*, Atena (lb. greacă)

PROGRAMUL LITURGIC

Marți <i>14 mai</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>18 mai</i>	18:00	Vecernia
Duminică <i>19 mai</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie <i>Ap. Fapte 9, 32-42; Ev. Ioan 5, 1-15; glas 3</i> → Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală